

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.

Реданторъ: Георги Крънзовъ Издание на ВЕСТНИКЪ НА ЖЕНАТА — София, ул. Лега, 33.

Разрешенъ отъ Министерството на Народната Просвѣта съ писмо № 3081 отъ 9. IX. 1936 год.

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: „Вестникъ на жената“ — София, Лега, 33, пощ. чек. с/ка 750. Тел. 2-52-25, като се отбелязва само — за „Славейче“

ГОДИНА ПЪРВА

БРОЙ 5

Януари 1937

МЕЧЕТО

Пятувахме изъ Рила. Бѣхме нагазили изъ една гора, която като, че нѣмаше край: вървѣхме съ часове, а бороветѣ и елитѣ се изправяха все повисоки и по-гъсто. Чудна тишина имаше въ тази гора, макаръ изъ нея да бѣ пълно съ животѣ. Изъ голѣмитѣ гори живѣятъ много дребни и едри животни, птици, насѣкоми, а човѣкъ не може да долови нито звукъ отъ тѣхъ. Тѣ умѣятъ да живѣятъ тихо и скрито, защото сж винаги изложени на опасностъ.

Ний вървѣхме и вървѣхме въ чудна тишина; и сами ний не приказвахме. По едно време усѣтихме неприятна миризма. И следъ малко видѣхме нѣкакво животно, прилично на голѣмо овчарско куче, свръсно между три бора. Отъ него идѣше лошата миризма. Бѣше умрѣло или убито и се разлагаше. Ний се приближихме всички до него и видѣхме, че това бѣше мече. То бѣ свито между бороветѣ, като че спи. Бѣше се подудо вече, значи имаше нѣколко дена какъ е умрѣло. По него не личеше никаква рана и можеше да се помисли, че то е умрѣло или отъ отрова, или отъ гладъ, или отъ болестъ, а не е убито отъ друго животно или отъ човѣкъ.

Мечето бѣше като заспало. Ако не издаваше вече миризма на разлагане, по нищо друго не личеше, че то е мъртво. Муцунката му бѣше мушната въ преднитѣ му лапки, бѣше се свило на кравай и изглеждаше тѣй мило, както сж мили всички деца на всички животни. Ний го пожалихме и се очудихме, какъ и защо е умрѣло тукъ само.

И си заминахме. Но като завихме изъ пжтеката следъ двайсетина крачки, преди насъ се изпрѣчи дълбока яма. Нѣкой ловецъ е изкопалъ тази яма, затрупалъ я съ храсти, поставилъ за примамка месо отгоре на храститѣ, и когато мечката отишла да изяде месото, паднала е въ трапа и ловецѣтъ я е убилъ и извадилъ отъ тамъ. Дали това е станало тѣй, ний не знаемъ положително, но ямата бѣше меча яма и имаше следи, че вжтре е имало животно и че се е мжчило да излѣзе отъ ямата. Съ тази яма ний свързахме и умирането на мечето. Майката е паднала въ ямата, мечето е обикаляло, скимтѣло, минали сж може би два-три дена и нощи, и когато е дошѣлъ ловецѣтъ, то се е скрило, после пакъ се е въртѣло около ямата, макаръ и празна, очаквало е майка си, безъ да знае, що е станало съ нея, надѣвало се е, че тя пакъ ще се върне, докато най-после се е изтощило крайно, избрало си е това удобно за спане мѣсто между тритѣ бора, заспало е и не се е събудило вече, защото е било премалѣло отъ гладъ и скръбъ по майка си.

Мечкитѣ правятъ пакости на хората, като ядатъ добитѣка имъ, царевичитѣ имъ, и хората ги преследватъ и убиватъ, но като види човѣкъ, какъ и тѣхнитѣ животѣ е изпълненъ, като нашия, съ семейна обичъ, съ грижа за съществуване, съ беди и неволи, не може да не ги пожали. И ний отъ сърдце пожалихме мечето и побързахме да се отдалечимъ отъ това злокобно мѣсто.

Ст. Андрейчинъ

Панчо Михайловъ

МАЛКИЯТЪ ЙОСИФЪ

Малкиятъ Йосифъ си играеше съ камѣчета въ градината, когато баща му отвори прозореца и го извика на име:

— Ела, Йосифе!

Малкиятъ помисли, че нѣщо лошо е направилъ и затова съ смирение пристѣпи въ стаята. Когато подигна глава, очитѣ му свѣтнаха — една склпа шарена дреха държеше баща му.

— Това е за тебе, — му каза той, — облѣчи я.

Отъ тогава братята му го намразиха и започнаха да странятъ отъ него. Нали бѣше най-обичния въ къщи!

Една сутринъ, като отвори очи, Йосифъ съ гордостъ имъ разправи своя чуденъ сънъ:

— Ето, горещъ день бѣше, по жътва. Всички отъ семейството сме излѣзли на къра, за да върваме снопи. Неочаквано моя снопъ се изправи, а останалитѣ, наредени наоколо, единъ следъ другъ му се поклониха.

На това братята му се изсмѣха. А най-голѣмиятъ надмѣнно му отвърна:

— Това значи, че ти искашъ да царувашъ надъ насъ, да ни владѣешъ.
И още повече го намразиха. Следъ нѣколко дни той имъ разправи другъ чудноватъ сънъ:
— Стоя си азъ въ нашата градина срѣдъ цвѣтята, а слънцето, луната и единадесетъ ярки звезди ми се покланятъ.

ЗАДРУЖНА РАБОТА

Преди много години въ една планина имало малко китно село.

Селянитѣ били бедни хора. Тѣ се изхранвали, като орали и засѣвали своитѣ малки нивички по склоноветѣ на планината. Козичкитѣ имъ скитали по цѣлъ день по стрѣмнитѣ урви изъ храсталацитѣ. А вечеръ, когато се заврѣшали, селскитѣ улици се огласили отъ тѣхнитѣ звънчета. Тѣ подканвали женитѣ да се връщатъ отъ градинитѣ, да накладатъ огньоветѣ и да издоятъ прѣсно млѣко за вечеря.

Около огнището бързо се събирали въ очакване възрастнитѣ мжже, които сж работили по нивитѣ, момчетата и момичетата, които сж пасли добитѣка, и малкитѣ деца, които сж събирали дрѣнки по гората.

Така си живѣли селянитѣ, доволни че могли да се изхранватъ, за да се радватъ на слънцето, птичкитѣ, гората и зеленитѣ ливади.

Но нѣкои години ги сполетявали и голѣми нещастия. Челото на голѣмия планински връхъ потъмнѣло. Черни облаци се събирали на голѣми кълба. Свѣтковици прорѣзвали небето и страхотни грѣмотевци разтърсвали земята. Проливенъ дъждъ се изливалъ, като че ли небето бивало продѣнено.

Тогава малката рѣка, около която били накапали селскитѣ къщурки, забравяла своето весело шуртене и почвала страшно да бучи. Водата ѣ ставала много. Излижала отъ коритото си и селянитѣ преживѣвали страшни часове. Водитѣ се разливали буйно. За една нощъ всичко бивало отнасяно отъ градинитѣ, отъ плѣвницитѣ и оборитѣ. Често пжти и замръзнали хора сж били поглѣщани отъ мѣнитѣ води.

Много пжти селянитѣ си издигали стени край градинитѣ, но придошлата вода нахлувала отъ тамъ, дето не било заградено и пакъ заливала всичко, като отнасяла и стениитѣ.

Най-сетне селянитѣ се споразумѣли и задружно построили две дълги, високи стени.

Отъ тогава, когато приждала водата, тя текла само въ

ПЪРВИ СНѢГЪ

— И азъ мога да работя.

ДѢДО МРАЗЪ

Дворецѣтъ ми е леденъ, градинитѣ — въвъ мразъ, азъ вихритѣ препуснахъ и ида пакъ при васъ.

По моя пжтъ е бѣло, посипахъ снѣгъ навредъ. Горитѣ скрежъ накити, рѣкитѣ сж въвъ ледъ.

И всичко спи, почива въвъ зименъ сънъ честитъ — полета, ниви плодни, клисури, долъ и ридъ.

Почива златно зрънце въвъ майката земя и въ сънъ го гали слънце и лжчъ на пролѣтѣтъ.

Но азъ летя, не спирамъ и сипя снѣгъ навредъ, обличамъ съ бѣла риза тревица, стрѣкъ и цвѣтъ.

Понѣвга само стихвамъ тревоженъ въвъ ношѣта — да чуя на вдовици и сироти плача...

Владимиръ Русалиевъ

коритото си, блѣскала се яростно въ стениитѣ и, безсилна да ги събори, продължавала надолу. А селянитѣ се грѣвели спокойно около огнището и се подсмивали подъ мустакъ.

Съ общи усилия тѣ успѣли да отстранятъ злото, което ги сполетявало доста често.

И другъ пжтъ, когато нѣкой не можелъ да свърши самъ нѣкоя работа, селянитѣ се съ-

бирали и задружно, съ весели пѣсни и шегѣ, бързо я свършвали.

Това като видѣли хората отъ други мѣста, започнали да си вършатъ и тѣ по-важнитѣ работи задружно, за да иматъ сполука.

Така се родило това, което днесъ наричаме кооперация.

Здравко Митовски

Баща му не се стѣрпѣ и сурово го смѣра:

— Искашъ да кажешъ, че азъ, майка ти и братята ти нѣкога ще ти се поклонимъ? Засрами се, и другъ пжтъ да не чувамъ подобно нѣщо.

На другия день братята заминаха съ добитѣка за Сихемъ. Повече и не се обадиха. Това разтревожи стареца. Той повика Йосифа при себе си, сложи ржката си на рамото му и му каза:

— Иди вижъ братята си живи ли сж, стадото цѣло ли е и нѣматъ ли отъ нѣщо нужда.

— Добре, — кротко му отвърна той и тръгна.

Дълго вървѣ, нарани краката си отъ трѣнитѣ. Но нийде не намѣри стадото. Зачуди се — кжде да ги трѣри? И за-

почна да пита всѣки срещнатъ човѣкъ:

— Видѣхте ли братята ми нѣкжде наблизю?

Единъ му отговори:

— Тѣ отидоха въ Дотамъ.

И тръгна Йосифъ за Дотамъ.

Братята му, като го зърнаха отдалече, надумаха се да го убиятъ.

— Азъ съ ножа си ще го заколя, — каза единъ.

— И, — добави другъ, — ще го захвърлимъ въ нѣкой ровъ. После ще кажемъ, че го е изялъ звѣръ.

Но Рувимъ ги разубеди:

— Не проливайте кръвь.

— А какво ла правимъ?

— Оставете го въ ямата живъ и тамъ отъ гладъ ще свърши.

Така и решиха. Като ги на-

ближи, хванаха го, съблѣкоха му хубавата дреха и го захвърлиха живъ въ ямата.

И седнаха да обѣдватъ. Видѣха, че иде отъ Галаатъ керванъ измаилтяни. Камилитѣ имъ бѣха тежко натоварени съ балсамъ и ливанто и едва пристѣпѣха по пѣска.

Тогава Иуда прошепна на братята си:

— Защо ще го убиваме, каква полза отъ това? Я, по-добре е, да го продадемъ на измаилтянитѣ.

Останалитѣ се съгласиха съ него. Като приближиха търговцитѣ, братята го извадиха отъ ямата и го продадоха за двадѣсетъ сребърника. Така тѣ леко се отърваха отъ него.

Измаилтянитѣ поведоха Йосифа къмъ Египетъ, за да го продадатъ тамъ като робъ.